

K I V I
pölyn tilapäinen olomuoto

Aimo Hyvärinen

Runoja

Osat:

I Hulluuden taskulaskin

II Kotikyläsarja

III Paikka

IV Flipperin kuiskaus

V Matka tähtiin

MOTTO

Pilvi meni kerrostalon taa,
tuli suustani ulos.
Minä tein siitä puun,
istuin sen juurelle,
kirjoittamaan.

Se on aika tukeva paikka.

HULLUUDEN TASKULASKIN

Nuoruus

Pienessä alivuokralaishuoneessa tikittää kello,
tikittää kello, ja tikittää.

Tikittää aikaa ja aikaa.

Vuokralainen, asukki
se istuu ja kuuntelee
ja on hiljaa
ja hiljaa se on.

Mutta välillä se yskäisee.

Vanhuus

Hän teroittaa kynsiään värisevässä valossa,
diskoviidakkokissa, metsästä unohdusta,
hyvää viihdettä, omaa nuoruuttaan,
joka menee lujaa.

Ulkona ajavat autot, kiiltävät
ilman merkitystä.
Joku heittää kaljapullon katuun,
noin sydän särkyy.

Diskoviidakkokissa odottaa sydäntään,
jonka hän tulee kohtaamaan
Keravan Keskusvanhainkodin odotushuoneessa
alkaessaan ajatella asiaa.

Kohta, kun kaikkea valvotaan
voimme aloittaa suuren taistelun
opetella unohtamisen taidon,
unohtaa kaiken

hieman epäröiden vastailemme:
"e-en tiennyt, e-en muistanut"
voitonriemuisesti hymyillen

löytää
niin kuin ei mitään etsisi
kävellä eteenpäin heilahdus
heilahdukselta

kuin oman itsensä kello.
Joskus niin itsessä kiinni,
että ruuhkabussikin väljä.

Mies kävelee.
Puristaa laukkua,
mustaa asiakirjalaukkua kylkeen.
Ei näe.

miten jaloissa kiinni lapsi,
konttaa edellä, kiinni kuin varjo.
Lapsen selkään köytetty keppi,
lapsen katse siinä mikä kepissä.
Kepin takana kaikki mitä sillä saa.

Lapsella suu kuin vesikauhuisella koiralla,
katse paperissa kuolaa.
Ja mies tulee perässä
kävelee, puristaa tiukasti
mustaa laukkua.

Ystävyyttä ei enää ole.

On vain ihmissuhteita.

Ihmissuhteilla on markkina-arvoa,
niitä muodostuu usein kauppasuhteiden yhteydessä,
kun syntyy hyötysuhteen riippuvuus vaihtosuhteesta.

Seurauksena on suhteettoman paljon

yksinäisyyttä.

Lehmuksenkukat tuoksuvat,
hyljätyin kasarmin naapurissa
rakennetaan puista tornia

meri on rakentanut pitkän nimen
aalloille kulkemaan,
kastelemaan varpaani musteeseen

mies kytkeytyi sähköön
kuin peiliin
jalkani pakottavat iltaisin
kun keijukaiset suutelevat
vuoteesi päätyä

Kafka itse seisoo valtavan muurin vieressä
odottaa seuraavaa käännettä oikeusjutussa
valtio vastaan elämä
häikäistyneenä, tekonahkakassissa näkkileipää,
mutta rauhallisena.

Viattomat punnitaan tarkasti
arvioidaan lihan hinta ja turkin arvo
merkitään kirjoihin
pätetään teurastuspäivä

1999

Vanhukset on hylätty lastulevykoppeihin laitakaupungille
joku niistä silloin tällöin palaa
vähentäen hoitokustannuksia

osakkeiden arvo pysyy nousussa

taiteilijaystävällä ei ollut postimerkkirahaa anomukseen
onneksi tyhjät pullot pelastivat tilanteen

miksi ihmisen tekevät taidetta?

28.10.1996

Katselen suurta tulemista

ymmärtäväinen hymy huulillani

“Juuri näin, näin sen tulevan, muutoksen”

Kiire sen kantapäillä, touhottava tuulispää,

innokas tyhjäaivo - tärkeänä kravattia kohentaa.

Nyt - vihdoinkin - olemme täydellisen onnellisia.

Suuren ymmärryksen hetkellä - tyhjyyden auetessa.

Vastalauseena monet vetäytyvät
täyttävät hällisevät kapakat
muuttavat muualle, maalle
tai maasta pois.

Alkavat uskomaan johonkin
tai menettävät uskonsa kaikkeen,
paitsi rahaan, jotkut siihenkin.

Vaihtoehtoja on tietenkin,
mutta ei niitä opeteta.
Pitäisi oivaltaa niin paljon,
ei siihen anneta aikaa.

Etsijöitä ei kehuta,
ennen kuin löytö on valintamyymälän hyllyllä.
Sitten unohdetaan.

KOTIKYLÄSARJA

Kotikylä I

Täällä kuulee kuinka tuuli tuudittaa
jokaista ruohonkortta erikseen,
kuinka hyttyset heräävät hiljaisiin askeliini ohi.

Ja kun on oikein kauan hiljaa
kuulee kuinka jossain kaukana
naulataan ikkunoita umpeen.

Kotikylä II

Minä silloin vasta kuuntelin
sängyssä makasin.

Lumisten koivujen oksat heiluivat
kuulin kuinka kaukaa lähestyi rekka-auto,
tukkiauto, jylisi kuin suuttunut metsä,
meni ohi, hiljeni,
kuuli kuinka tehdas huusi vuoronvaihtoa.

Äiti tulee kotiin.

Saatoin alkaa nukkumaan.
Koivujen oksat vilkuttivat minulle.

Kotikylä III

Tasanen otti velkaa, osti kuorma-auton
Se oli sitä nousukautta, sitä muisteltiin
sitten kun hänet oli köydestä
alas otettu raskaana.

Vanhan talon vintti hänet näki
pakkashuuruisine orsineen, sahamuhineen lattialla.
Mies satoi vetonarun,
jotta olisi vetänyt pidemmän korren.

Laihat lapset, laihempi vaimo
katsoivat maailmaa kuin lehdetöntä puuta.
Lapset saivat koulusta soppaa
ja oppiakin, joka vierasti heitä
kuin pyhävaatteet.

Jättivät sitten opiskelun kuin isänsä kuorma-auton.
Hirttäytyivät,
paperitehtaan kolmivuorotyöhön.

Kotikylä IV
Haanpäättä mukailten

Pienessä kylässä kaukana vaarojen takana on vanha lumisten kuusien ympäröimä mökki muutamine lämpimine huoneineen. Talon isäntä, eläkeläinen, istuu olohuoneessa ja antaa keinun silloin tällöin suloisesti heilahtaa. Nurkassa raksuttaa tummapuinen, jykevä kaappikello ja talon harmaaraitainen, lihava ja ylpeä kollikissa nukkuu hetekan pehmeimmässä kolossa.

Kaappikellon vieressä on talon ylpeys, uudenuutukainen purukumiautomaatti, pienellä lottovoitolla vastikään hankittu. Siinä se nyt on, punainen ja kiiltäväkylinen, metallijalkainen nykyaika. Isäntä keinuttelee rauhaisasti ja silmäilee laitetta arvioivasti. Hyvin on pölyt pyyhitty.

Isäntä nousee tuolista, menee ja laittaa automaattiin markan kolikon. "Minkähänvärisen minä nyt saan", jännittää isäntä, nimeltänsä Einari. Se oli vihreä. Einari asettaa purukumin suuhunsa ja pureskelee arvokkaasti muistellen samalla kuinka lapsena käytettiin kuivunutta pikeä tai pihkaa purukumina. "Ei ollut näitä värillisiä siihen aikaan", tuumaa Einari ja kopsahtaa takaisin keinutuoliin.

Ulkona kylmä viima huojuttaa jääkkiä korkeita kuusia niin, että lumi tulee suihkuna alas. Sisällä on lämmintä ja kodikasta, kissa nuokkuu, kaappikello raksuttaa ja purukumiautomaatti hohtelee nurkassaan salaperäisesti, unettavasti...

Kotikylä V

Isoisä on asunut kylässä jo kauan,
nähnyt
kuinka maailman käsistä tulivat koneet,
alkoivat lentää tästä yli.

Siinä välissä hän antoi kylälle nimensä, veti
pölliä joelle ja viinaa mahaan, muutti pienempään taloon.
Sitä mukaa kylä kasvoi.

Nyt hän istuu keinutuolissa
vatsa isompi kuin tyttärentyttärentyttären esikoista odottava
lukee päivän lehteä, sanoo
- Joo.... semmosta se oli ennenvanahaan.
Tuolinjalan vieressä on vermuttipullo
valmiina käteen nousemaan
ja laskeutumaan keinutuolin tahdissa.

Kesäisin hän istuu rappusilla
päällä flanellipaita ja sarkahousut. Sanoo:
- Joo, semmosta se oli ennenvanahaan.
Kentälle kaartaa suihkukone,
yli joen, yli metsän, yli ruskean niityn,
yli isoisän se lentää.

Isoisä panee tupakkimällin poskeen, katsoo.

Kotikylä VI

Joutavanmakuinen olo valtaa minut taas.
Kuin lukisi surumielistä slaavilaista kirjaa
pikkukaupungin matkustajakodissa.

Sivu sivulta avautuu laaja, sumuinen, avara maisema.
Lato, metsä, hitaasti virtaava joki.
Joku istuu rannalla ja laulaa jollottaa
venyttäen kaipaavasti ääntään.

Nukuttaa...

Kotikylä VII

Koskaan en paistanut leipää kylmässä uunissa

usein katselin ikkunasta ulos, odotin

näin puiden joutuvan sahalle töihin

lintujen lepäävän tyhjän päällä

ja kaikki tämä moneen kertaan

todettu, käsitetty ja unohdettu

PAIKKA

PAIKKA

Tämä on sellainen paikka, jossa on vain punatiilisiä kerrostaloja ja kuolevia kuusia niiden pihoilla. Lapsia olen kyllä joskus nähnyt. Tähän taloon kun tulee sisälle niin tuntuu siltä, ettei enää uskalla ulos mennä. Kaikki ikkunat, kuinka ne katsovat jokaista lähtijää, hylkääjää.

Täällä asuu vain opiskelijoita, he ovat kiinnostuneita vain siitä. Joskus he kyllä tekevät ruokaa, ainakin varhain aamulla. Silloin minä nukun parhaiten.

Minulla on vain yksi ystävä tässä paikassa. Käyn hänen luonaan noin kerran viikossa juomassa viiniä. Yksinäni en juo koskaan. Keskustelemme asioista ja kuuntelemme musiikkia. Sitten tulen takaisin tähän paikkaan.

Joskus olen jonkun naisen luona yötä, mutta tässä paikassa ei ole vielä kukaan käynyt. Tämä on niin kaukanakin.

Mainoksia tähän paikkaan tulee kyllä kamalasti. Minä pidän sellaisista, joissa on toinen puoli tyhjää. Niitä käytän luovaan toimintaan. Tässä paikassa se on jotenkin helppoa, sillä kukaan ei ole vielä pyytänyt minua tekemään jotain muuta. Nytkin ajattelen koko ajan jotain.

TAKKI

Jo viime talvena minun piti ostaa uusi talvitakki, mutta en saanut aikaiseksi. Sen sijaan sain sukulaisilta sellaisen vanhan takin. Joskus en ole päässyt kapakkaan sen vuoksi.

Kaupungin liikkeissä on nyt alennusmyyntejä. Niissä olen kulkenut katselemassa. Siellä on paljon hienoja takkeja, mutta ne ovat silti kalliita, vaikka ovat alennuksessa. Minua hermostuttaa, pitäisi kyllä ostaa uusi, mutta...

Mutta jospa alkaisin sellaiseksi, joka ei välitä vaatteista. Onkohan sellaisia muita? Voisin ehkä löytää jostain samoin ajattelevia. Mutta ehkä he ovat vain teeskentelijöitä, ostaisivat tietenkin heti rahaa saatuaan uuden takin, eivätkä sitten enää tuntisi. Mutta voisinhan olla rohkea ihan yksin! Jonkunhan pitää toimia edelläkävijänä, suorittaa uudistuksia yhteiskunnassa. Se olisi raskas elämänkohtalo, mutta kunniakas. Minua ymmärrettäisiin vasta kuoltuani. Saisin seuraajia, jotka eivät myöskään hylkäisi ensimmäistä takkiaan koskaan. Yhteiskuntaan muodostuisi näin uudenlainen filosofia. Minä olisin sen isä.

Se on kyllä ihan rikki jo, enkä osaa paikata. Kai sitä pitää ostaa uusi kuitenkin - sellainen kestävä ja lämmin...

KISSA

Kissa raapii ulko-ovea, sillä on nälkä. Menen aukaisemaan, se naukaisee ja pujahtaa sisään istahtaen keskelle lattiaa räsymaton päälle. Koskaan en ole nähnyt sen istuvan paljaalla lattialla. Se istuu auringon valaisemassa kohdassa ja nuolee itseään. Haen maitoa. Kuullessaan lirinän astiaan kissa lähtee varovasti tassuttelemaan kupille, nuuhkii vähän aikaa ja alkaa kehräten litkimään. Sen häntä heiluu silloin tällöin.

Saatuaan vatsan tyydyttävän täydeksi se nuolee turpansa pikkumaisen tarkasti ja alkaa sitten katsella ympärilleen. Heitän sille vanhan lyijykynän. Se hyppää salamana kynän kimppuun, juoksee nopeasti häntäänsä heiluttaen sen perässä. Saatuaan kynän käpäliensä väliin se kupsahtaa pehmeästi kyljelleen ja alkaa pureskella. Kynä käpäliensä se vaihtaa kylkeä ja jatkaa narskuttelua. Vain pieniä lastuja jää kynästä ja kissa on tyytyväinen.

Kyllästyttyään kynään se tassuttelee maitokupin luo, nuolaisee pari kertaa. Kutsun sitä luokseni. Se kääntyy häntäänsä nostaen ja hyppää vatsani päälle, kiertää hetken levottomana. Kun kutitan sitä korvan takaa se kellahtaa makuulle. Tunnen voittaneeni sen luottamuksen. Sen kehräys hiljenee hetki hetkeltä ja lopulta se, tupsautettuaan muutaman kerran viiksiinsä, on unessa. Minäkin nukahdan.

KOTIMATKA

Hän kävelee kuin muutkin junalta ja huomaa katuvalot, korkeat talot ja tähdet. Mietti, antaa jonkin liikkua, muistaa talon, joen, ladolla alistetun niityn.

Hän ajattelee muutosta niin kuin ilmaa, joka tihenee kaukaa tähän hetkeen, niin että sitä voi koskea. Kauas hän on jo kävellyt tihentymättä pelkäksi nykyhetkeksi (vai harveneeko hän ilmaksi, onko se hänen tarkoituksensa?). Ilmana hän pääsisi joka paikkaan. Tuulena hän voisi koskettaa kaartavan pehmeästi.

Maisemassa hänen täytyy kuitenkin olla, maksaa rahalla nielemisensä ja niellä köyhyys. Olla maiseman taskussa lompakon sisällä napitettuna varmaan talteen. Olla kolikkolokeron pohjalla viimeisenä penninä. Kävellä tähtien alla.

Kadun varrelle ovat puut vasta istutetut. Niihin ei vielä kiipeä kuin kierteinen ilma, kerrostalojen väliin muodostuva tornado, täynnä televisioiden sinistä valoa.

KENGÄT

Ostin tänään uudet kengät. Ne maksoivat satakolmekymmentäyhdeksän markkaa. Olin jo pitkään kävellyt vanhoilla kehoilla kengillä. Ne olivat maksaneet satayhdeksäntoista markkaa. Aina saa markan takaisin kun ostaa kengät. Joka kerta pitää vaan antaa useampi seteli. Vanhoista kengistä halkesivat muovipohjat niin, että vesi pääsi sateella jalkoihin. Näissä uusissa tuntuu pohja sellaiselta, että se kestää paremmin.

Vanhat pistin työpaikalla roskakoriin. Ajattelin, että minnehän ne menevät, poltettavaksi kai. Kaikkea elämässä ei voi seurata. Hyvää nahkaa niissä olisi vielä ollut. Mutta pohjat. Jalat näyttävät jotenkin isommilta kun niitä nyt katselee, koska on uudet kengät. Kenkiä on pakko ostaa, siksi ne maksavat.

Nämä narisevat uutuuttaan, mutta kyllä se loppuu kun aikansa kävelee. Nyt uskaltaa sateellakin lähteä ulos.

KYLLÄ

Puisto on kaunis, siellä täällä suuria vihreitä puita. Vaalealla ruohikolla tummia varjoja.
Tiet ovat soraa, niihin ei uppoa, taivas sininen ja autoja vähän.

2000

Kukoistavan vatsasi varjoon
jäi huolten valtameri

kohta syntyy uusi jatkuvuus
taivaanrannanmaalauksen perinteeseen

kipristelevät varpaat luovat
pitävän suhteellisuusteorian

vaippasinfonia tervehdyttää
taiteellisen angstin
ja synnyttää uusrealistisen kompostin.

Poika

Poikani muuttui oviraptoriksi, historia siis kiinnostaa. Sitten tuli Bionicle.

Hän tulevaisuutta nyt tutkii, välillä leipoo kanelipullaa ja ripustaa joulukoristeet korkealle

Arkipuheisiin.

FLIPPERIN KUISKAUS

Mitä tapahtui lasien takana,
peilien sisällä, kuinka monta
kuorta oli ajatuksella?

Kenen kuva oli valon värinä,
kuka katsoi itseään varjon peilistä?

Persoona kasvatti minää
maailma hieroi ydintä

sisäiset ajatukset paisuivat
elämän hiiva nostatti mieltä
ajatus ei yltänyt yhtä aikaa
eivätkä sanat olleet kieltä.

Kättesi ovat sidotut
jotta voisit elää
silmäsi ovat tuhkaa
etkä muista mitään

Yöllä linnut kohoavat peittojen alta
pudottavat viestejä
alitajunnan napalmia

Mitä voisimme tehdä?
Saha on tylsä
lintuja ei saa kiinni
ja sinä uskot johonkin

SUUREN OHJAAJAN MUISTOLLE

Hän rakensi ympärilleen kauniin vesilinnan,
moninaista heijastavan

osoitti olevansa taitava

pienet itkut jätti, raaputti vanhat merkinnät uusiksi,
kierrätti historian

uskotti olevansa hyvä ihminen,
sitten huono
ja lopulta - kuka tahansa

hänen peilissään ei näkynyt vettä
näkyi autiomaan raja
itse itsellensä paljastava

TURVASSA

Kun petaat turvallisuutta itsellesi,
muista että molemmat häviävät
sinä ja se toinen, itse

Uteltias voi polttaa nenänsä
kastella housunsa
repiä korvalehtensä

mutta kauneutta hän ei menetä
ei verisuonten kohinaa
ei romantiikan pehmeää kosketusta

ei silmien kiiltoa
ei väärässäolemisen taitoa
ei epävarmuutta menetä

Aavikkoketut nukkuvat päivisin
kun raha liikkuu kaduilla
öisin ne heräävät pieniin valoihin
lepattavat perhosina baaritiskillä
nuolevat hunajakuppeja

Suurissa kaupungeissa asuu uuvuttava hulluus
se syö pienet asiat, rakastaa julkisuutta
leijuu uniin ilman lupaa

Älykkyys on sen käytävillä tuttu tauti,
sen ovet eivät avaudu viisauteen - vaan suoraan vankilaan

etsi itsellesi tilanne
istu itsellesi hetki
nauti sormista ja varpaiden pienistä liikkeistä

unohda suuri kaupunki ja hengitä aikaa

Maailma

Maailma puhuu kuin tuntisi itsensä. Lumi kasautuu oksille,

Sataa monta päivää kosteaa lunta. Naapuripihan männystä katkeaa pitkä oksa.

Tutkimuslaitoksessa kehitellään uutta sanastoa, joka toteaa yhä tarkemmin puheen,
tiedon ja rahan kasautumisen.

syvällä maan alla olen haistanut
kiven tuoksun

täällä olen tuntenut sen hitaan kylmyyden,
pehmeän suhteen aikaan.

Tietokoneen värisevässä näytössä näen sen puhuvan,
kivikunnan siirtyvän
kohti elämää.

Yhteiskuntasopimus

Juoksen metsään, missä puut, eivätkä talot huojuvat mustina rauhallisina varjoina kunnes lentävä moottorisaha leikkaa kymmenmetrisen aukon mistä sammalille valuu kuumaa asfalttia ja joku mies tupakantumppeja ympärilleen viskellen maalaa siihen valkoisen juovan, jota seuraten metsään suhahtaa uusinta mallia mersu, josta sen pysähtyessä astuu ulos lihava mies piirustukset kädessään - ja puut kallistuvat paperin puoleen, sulautuvat siihen, niiden varjoista nousevat huojuvat talot, joiden eräässä ikkunassa mies kysii niskaansa sulkiessaan televisionsa, jonka kuva kaukaisesta metsästä himmenee ja häipyy miehen laskeutuessa naisensa viereen. Pitelen korviani, kuulen kuinka talojen metsä huutaa metallisia putkijuuriaan kalisutellen, yhteyttämään kykenemättömiä antennioksiaan natisuttaen niin lujaa, niin lujaa -

OLKAAMME ONNELLISIA!

Katsoa sormien läpi moottoritien pätkeä, kävellä pankkiautomaattiin, uskoa rivitaloon, laulaa ääneen, ajatella oikein ja väärin, uskoa ilman voimaan, tuntea vatsan aivot ja matemaattisten väittämien logiikan riittämättömyys, naureskella ydinaseitten lukumäärän itsetärkeyttä, vallanjanoisten maailmanparantajien haavoittuvuutta, vapautua itse olemiseen, taistella sielunsa puolesta menettämättä otetta arkielämän mitättömyyksiin ja mennä nukkumaan unien seuraan ja aamulla soittaa kitaraa hyvin hiljaa.

"Tää on elämää" sanoi poika kun toi moottoripyörän kotiin.

Oliko hän tosissaan? Oli, ja oikeassa, arkisella tasolla. Muusta hän ei välitä. Hänellä on kuukausipalkka, tyttöystävä ja asunto. Elämä on sitä. Moottoripyörä antaa elämyksiä ja hallittua vaaraa. Se riittää. Ja muusta hän ei välitä. Ei tiedä eikä halua tietää, vaan jopa pelkää.

Sinun kätesi
ei koskaan löytänyt minun
mutta lakanat ja unet
olivat täyteläiset
hetket kimmelsivät

Me olimme performanssi
niin varmoja kaiken turhuudesta
niin syvällisiä pinnallisuudesta
niin täynnä kiimaa
egon uskallusta

Ja maailmalla jatkuu tavallinen huijaus,
kovaääninen huijaus, kaiken peittävä, hauska huijaus,
iloinen meininki, täynnä hurjaa positiivisuutta,
hymyilevät toistensa kimpussa

Niin se vain on, tiedän, mutta
kärsin silti kuin vieras huonoissa pidoissa,
yrittäen ymmärtää, mutta häveten
isäntäväen huonoja tapoja.

Niin paljon paha on tehty, ja niin paljon hyvää.
Kaikki peittyi toisen alle, hyvä muuttuu pahaksi,
paha tavalliseksi elämäksi,
hyvä ikäväksi tavaksi, selväjärkisyys
tylsyydeksi, hyväsydämys yksinkertaisuudeksi,
kauneus tietämättömyydeksi, viattomuus tyhmyydeksi

MATKA TÄHTIIN

Vapautta on kahdenlaista
himmeää ja läpinäkyvää

Himmeään on helppo tarttua
se on nähtävillä
mutta ei aitona

Läpinäkyvää ei näe.
Se ei satu kohdalle kuin sattumalta
tai ankaran työnteen kautta

Himmeä heikentää näköä
toinen kirkastaa värit

Ei vuorilla asuva kansa

tunne meren suolaista hengitystä,

se tuntee kotkan korkean lennon.

Ei se pelkää laivojensa uppoamista,

se pelkää jyrkkien rinteiden ankaraa voimaa.

Ei se pystytä haaksirikkoisille patsaita,

se hakkaa jumalansa kuvan

vuoren kiviseen kylkeen.

Puhuit monta lausetta
kaikki hyvin
eteemme kohosi pitsiverho
auringonpaisteinen
itse ilma liikutti verhoa

Mutta maa pysyi vaiti,
tähdet etäällä.

Pesit kätesi vedellä
vesi kasteli maan
syntyivät sileät kasvit
muoviset ja värikkäät

Mutta vatsa ihmetteli
ei ymmärtänyt
ei kuullut puhetta
ei nähnyt värejä

Tältä tuoilta katselin kaupungin valot
havaitsin ne harvoiksi
siirryin sisätiloihin, kotiin

Sisällä sytytin valot
kaikki muuttui värilliseksi,
puut, pimeys kuvien edessä.

KEVÄT ULLAKOLLA

minä olen kohtalon unohtama

ullakolle jätetty säkki täynnä leluja

täynnä viiltäviä huutoja, tömistäviä jalkoja

ja rikki pureksittuja muovilusikoita

Joskus tulen kuolemaan,
en kuin kutistuva tähti,
vaan kuin lahoava lehtikasa.

Ei se ole lopullinen kuolema,
ei sellaista ole,
ei mikään loppu, se muuttuu.

Ei aine kuole,
ei se ole syntyntykään,
se on.

Minussa nyt, huomenna sinussa,
tähdenlento, jonka isoisä näki.

Kuolen samalla tavalla
sattumalta kuin synnyin.
mutaisen niityn keskelle

rakensivat talon:

tiedosta, valheesta, kokemuksista, perinnästä.

Kasvoin huoneitteni mittaiseksi,

etsin ovia ulos:

tekoja, päämääriä, tarkoitusta.

Tämä tarkoitus, päämäärä
tai pelkkä ristiriitainen liike,
niin pitkä, hidas ja vanha,
etten minä siinä kuin sattumalta.

Tätä ei ymmärrä yhden viivan logiikka,
vaan ristiriita, sen ykseys ja liike,
todellisuus.

Tätä heilumista siihen saakka
kunnes aine tuntee itsensä kokonaan
lopullisesti,

sitten hiljaisuus.

Alku tai loppu.

Molemmat.

Sillä tämä ei ole viiva,
vaan piste.

Tarkoitus on olla tämän liikkeen puolella, sen liikkujana, värinä, niin kuin väri on aineen liikettä. Mustaa ja valkoista vastaan, ne ovat liikkumattomuutta, niin tiheää tai niin harvaa, ettei se liiku.

Olla tätä tarkoitusta kuolemaan, sitten minä olen taas ainetta, valmiina linnuksi, tähdeksi tai sinuksi tulemaan. Tätä koko pisteen sisäisen liikkeen ajan, silminkantamattomiin.

Lopullinen kivi on elävä
raapustetut merkit viattomia
valo kuluttaa kaiken
säikeet siirtyvät itseen.

Jos muistaa kaiken,
muistaa tulevan
ja menneen.

Kaikki muu on unohtamista.